

Arrest

nr. 88 772 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Brahmaan-Chetry, afkomstig uit het dorp Hille (provincie Nuwakot) en bent u Nepalees staatsburger. Uw twee oudere broers waren beiden werkzaam in het leger. Sinds 2054-2055 (Nepalese kalender, stemt overeen met 1997-1998 volgens de Gregoriaanse kalender) kregen u en uw familie hierdoor problemen. De Maobadi eisten dat uw broers het leger zouden verlaten. In 2056 (1999) werden jullie door Maobadi geslagen omdat iemand van het dorp door het leger was vermoord en hoewel uw broers niets met die moord te maken hadden werd uw

gezin door de Maobadi gevisieerd. Uw ene broer verliet uiteindelijk in 2057 (2000) of 2058 (2001) het leger, uw oudste broer A. B. (...) in 2059 (2002) of 2060 (2003). Beiden verhuisden naar het buitenland. Tot 2064 (2008) woonde u hoofdzakelijk in uw dorp, hoewel u af en toe wel voor tien of veertien dagen bij vrienden of familie in Kathmandu ging logeren. In 2064 (2008) kreeg u persoonlijke problemen met de Maobadi. Maobadi kwamen naar jullie huis en vroegen donaties aan uw ouders en eisten van u dat u hen zou vervoegen. Uw ouders gaven geen donaties omdat ze schrik hadden problemen te krijgen met de politie. U weigerde in te gaan op hun vraag om u bij hen aan te sluiten en op de 6e van de twaalfde maand 2064 (10 maart 2008) werd u door hen ontvoerd. U werd 's avonds door vijftien of twintig gemaskerde mannen meegenomen vanuit uw huis. Ze hielden u een nacht vast in een bos nabij uw huis en verwondden u aan uw hand en been. In de vroege ochtend lieten ze u voor dood achter in het bos, waar u door een dorpeling gevonden werd. U werd naar het ziekenhuis in Kathmandu gebracht. U bracht de politie niet op de hoogte van de ontvoering omdat ze toch niets zouden doen. Sinds die ontvoering vestigde u zich definitief in Kathmandu, waar u onderdak vond bij verschillende vrienden. U ging wel nog regelmatig naar uw geboortedorp. U kwam er ongeveer drie keer per maand om uw zieke moeder naar Kathmandu te brengen. Wanneer u in Hille kwam, bleef u altijd een paar nachten logeren. Dit was echter niet lang genoeg opdat de Maobadi hiervan op de hoogte zouden zijn, waardoor u niet meer door hen werd lastig gevallen. In de zesde of zevende maand van het jaar 2066 (september of oktober 2009) ging u bij uw vriend C. T. (...) in Balaju, Kathmandu wonen. Het was daar dat u uw huidige partner, L. P. N. (...) (O.V. 6.845.548) leerde kennen. Zij woonde in hetzelfde gebouw met haar vriendin S. (...). Hoewel jullie tot een verschillende kaste behoren – zij is Limbu – begonnen jullie toch een relatie. Jullie gingen in de derde maand van 2067 (juni 2010) op datzelfde adres samenwonen en na een aantal dagen huwden jullie ook in een tempel. Na vijf of zes maanden kwamen de ouders van N. (...), via S. (...), te weten dat jullie gehuwd waren. Ze gingen niet akkoord met jullie relatie en vonden dat hun eer was geschonden omdat hun dochter met iemand van een andere kaste was gehuwd. D. (...), de broer van N. (...), kwam jullie zoeken in Kathmandu. Hij was lid van de Limbuwanpartij en werd door hen waarschijnlijk onder druk gezet om jullie te vinden. D. (...) kwam jullie vier of vijf keer zoeken in het gebouw in Balaju. Zowel u als uw partner waren op die momenten niet thuis, maar het waren jullie vrienden C. (...) en S. (...) die jullie waarschuwden. Omdat D. (...) jullie zocht, verhuisden jullie naar het hotel in Kathmandu waar u werkte. Via uw neef stelde u uw ouders op de hoogte van uw huwelijk. Ook zij gingen hier niet mee akkoord en geboden u niet meer naar huis te komen. Jullie bleven een paar dagen in het hotel, tot de broer van N. (...) jullie ook daar kwam zoeken. De eigenaar van het hotel, die op de hoogte was van jullie probleem, zei dat u daar niet langer werkte. U kon ook in een huurhuis van hem terecht in de buurt. U kwam via S. (...) te weten dat D. (...) jullie nog vijf of zes dagen had gezocht, maar gezien jullie niet buiten kwamen, kon hij jullie niet vinden. Sindsdien heeft u er geen weet meer van of D. (...) jullie nog zoekt. Ondanks het feit dat jullie al drie maand niets meer van D. (...) hadden gehoord, verlieten u en uw partner Kathmandu de 22e van de derde maand van 2068 (06 juli 2012) en vluchtten jullie naar India. Met een vals paspoort reisden jullie van Delhi naar Frankrijk, om vandaar door te reizen naar België. Op 12 juli 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Uw reis bekostigde u met geld dat eigenlijk gebruikt diende te worden om de schulden van uw broer in Nepal af te betalen. Om die reden en omdat u met een meisje uit een andere kaste trouwde, kan u ook geen contact meer opnemen met uw broer. Via uw neef kwam u hier in België wel te weten dat uw broer langzaam zijn schulden in Nepal aan het afbetalen is.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het Vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen. U verklaarde vanuit Kathmandu met de bus naar Delhi te zijn gereisd en van daar via het vliegtuig naar Frankrijk om vervolgens met de wagen door te reizen naar België. U kreeg daarbij hulp van twee smokkelaars (CGVS I, p. 9-11; CGVS I partner, p. 9-10). Zowel u als uw partner verklaarden met een vals paspoort te hebben gereisd (CGVS I, p.10; CGVS I partner, p. 10). U wist evenwel niet of het om een Indisch, dan wel een Nepalees paspoort ging. Verder kon u geen enkel detail geven over de identiteit vermeld in deze valse paspoorten. Zo wist u niet onder welke naam u reisde en kende u bijvoorbeeld niet de geboortedatum en geboorteplaats vermeld in het paspoort. U wist evenmin of de paspoorten een visum bevatten. U verklaarde buiten uw eigen pasfoto in het paspoort niets anders te hebben gezien. U had niet de tijd om alles te controleren gezien u het paspoort enkel kreeg tijdens de

douanecontrole en het dan terug moest afgeven (CGVS I, p. 10-11; CGVS I partner, p. 9-10). Uw bewering dat u niets weet over de gegevens en een eventueel visum in uw paspoort kan echter maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde weliswaar dat u persoonlijk geen vragen werd gesteld bij de paspoortcontroles en dat het enkel de Indische smokkelaar was die vragen diende te beantwoorden (CGVS I, p. 10). Aan bovenstaande kan maar weinig geloof worden gehecht, gezien uit de reeds geciteerde informatie blijkt dat op de betreffende luchthavens het paspoort van elke reiziger strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute. U kon bijvoorbeeld noch uw (vals) paspoort, noch uw vliegtuigtickets neerleggen (CGVS I, p. 11).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek. Hierdoor wordt tevens uw algemene geloofwaardigheid ondergraven.

Betreffende uw directe vluchtaanleiding- de broer van uw echtgenote ging niet akkoord met jullie huwelijk omdat jullie tot een verschillende kaste behoren en zocht jullie daarom in Kathmandu (CGVS I, p. 5-7; CGVS II, p. 2-5; CGVS I partner, p. 4-5 ; CGVS II partner, p. 2-6) – dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingen (DVZ) niets heeft vermeld over de problemen die u had met uw schoonbroer. Als verklaring hiervoor stelde u dat u op DVZ niet voldoende de tijd kreeg om alles te vertellen (CGVS II, p. 6). Deze uitleg is evenwel niet afdoende gezien het hier immers gaat om essentiële aspecten van uw asielrelaas en u op de Dienst Vreemdelingenzaken telkens uitdrukkelijk werd geadviseerd de voornaamste feiten of elementen aan te halen die geleid hebben tot uw vertrek (DVZ Vragenlijst, p. 1). Daarenboven werden uw verklaringen telkens door u ter akkoord ondertekend. Voorts dient er gewezen te worden op enkele ongerijmdheden en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette bovenvermelde asielrelaas verder ondermijnen. Zo is het niet duidelijk wanneer de broer van N. (...) jullie een eerste keer kwam zoeken. Volgens uw opeenvolgende verklaringen gebeurde dat toen jullie nog in hetzelfde gebouw woonden als jullie vrienden C. (...) en S. (...) (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 3). Uw partner beweerde aanvankelijk hetzelfde (CGVS I partner, p. 4), maar tijdens haar tweede gehoor verklaarde ze expliciet dat jullie daar niet meer woonden toen haar broer jullie voor het eerst kwam zoeken. Zij stelde dat jullie toen al naar het hotel waren verhuisd (CGVS II partner, p. 2-3). Volgens uw partner kwam D. (...) haar ook op haar werk in het naaiatelier zoeken en was u hiervan ook op de hoogte (CGVS II partner, p. 5). Uit uw verklaringen bleek evenwel dat D. (...) niet naar haar werk is gegaan (CGVS II, p. 5). Toen u expliciet gevraagd werd of D. (...) jullie ooit was komen zoeken op het werk van N. (...) antwoordde u immers ontkennend (CGVS II, p. 4 en 5). Tenslotte beweerde uw partner op DVZ dat naast uw broer, ook leden van de Limbuwan jullie in Kathmandu kwamen zoeken (DVZ, vragenlijst partner, vraag 3.5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal trok ze die verklaring echter in en stelde ze op geen enkele manier lastig te zijn gevallen door leden van de Limbuwanpartij in Kathmandu (CGVS II partner, p.6). U verklaarde in dit verband weliswaar dat u ook problemen heeft met de Limbuwanpartij gezien uw schoonbroer er lid van is (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 3, 5). Dat u ook problemen zou hebben met leden van de Limbuwanpartij heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt gezien u, buiten met uw schoonbroer, nooit met iemand anders van de Limbuwanpartij in contact gekomen bent (CGVS II, p. 5), wat ook door uw partner bevestigd wordt (CGVS II partner, p. 5-6). Het louter feit dat uw schoonbroer lid was van de Limbuwanpartij is niet voldoende om te beweren dat u ook problemen heeft met die partij. Tenslotte vreesde u bij een eventuele terugkeer naar Nepal uw eigen broer. Hij zou evenmin akkoord gaan met uw huwelijk en bovendien had u het geld, dat hij u had toevertrouwd om zijn schulden af te betalen in Nepal gebruikt voor uw vlucht uit Nepal. Dit betreft echter een louter persoonlijk vermoeden dat u niet aan de hand van concrete feiten of elementen heeft gestaafd. Bovendien heeft u al gedurende twee jaar geen enkel contact meer met uw broer en verblijft deze zelf ook niet in Nepal (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 5-6).

Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben nav uw huwelijk met N. (...).

Verder haalde u nog de problemen met de Maobadi in uw geboortedorp aan. Ze vroegen donaties aan uw ouders en wilden dat u zich bij hen zou voegen. Omdat u telkens weigerde, werd u op de 6e van de derde maand 2064 (10 maart 2008) door Maoïsten ontvoerd en na een nacht voor dood achter gelaten. Sinds dit incident verliet u uw geboortedorp en woonde u in Kathmandu (CGVS I, p. 3, 14-17; CGVS II, p. 2). Vooreerst dient wat de problemen met de Maobadi betreft erop gewezen te worden dat deze problemen het lokale niveau niet overstegen. U verklaarde zelf dat u sinds u in Kathmandu woonde geen problemen meer had met de Maobadi. Gezien uw problemen met de Maobadi reeds dateren van 2064 en u sindsdien geen problemen meer met hen had, ondanks het feit dat u nog regelmatig naar uw geboortedorp terugkeerde (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 2), moet bovendien worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een actuele vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. In deze context dien nogmaals onderstreept te worden dat uw uiteindelijke directe vluchtaanleiding – de problemen omwille van uw huwelijk – niet geloofwaardig wordt geacht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd bij het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Limbu afkomstig uit Guan Showk (gemeente Jhapa) en heeft u de Nepalese nationaliteit. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot, P. D. (...) (O.V. 6.845.548) in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde. U verklaarde dat in uw geboortedorp regelmatig leden van de Limbuwanpartij langskwamen om te vragen of u zich bij hen wou voegen. Hoewel uw broer lid was van de partij, wilde u dat zelf niet en in 2067 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2010-2011 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u hiervoor uw geboortedorp. U ging naar Kathmandu, waar u onderdak vond bij uw vriendin S. (...). Jullie werkten beiden in een naaiatelier. In datzelfde gebouw woonde ook Deepak bij een vriend en jullie begonnen een relatie, ondanks het feit dat jullie tot een verschillende kaste behoorden. Na drie maanden gingen jullie in datzelfde gebouw samenwonen en traden jullie in een tempel in het huwelijk. Jullie verhuisden naar een kamer in het hotel van uw man. Via S. (...) en haar vrienden, die in hetzelfde dorp woonden als uw ouders, kwamen zij te weten dat uw getrouwd was. Ze waren boos omdat u een huwelijk was aangegaan met iemand van een andere kaste en zo de familieer had geschonden. Uw broer kwam jullie zoeken in Kathmandu. Hij ging eerst bij S. (...) langs en kwam zo terecht in het hotel waar uw echtgenoot werkte. De hotelbaas verraadde jullie niet, maar sindsdien besloten zowel uw echtgenoot als uzelf te stoppen met werken. Jullie vonden een nieuw onderkomen in een huurhuis niet ver daar vandaan. Via S. (...) kwam u te weten dat uw broer u ook had gezocht in het naaiatelier. Jullie gingen geen bescherming zoeken bij de politie voor uw broer omdat jullie de kans niet hadden, jullie bleven immers altijd binnen. Uiteindelijk verlieten jullie Nepal op de 22e van de derde maand van 2068 (06/07/2012) richting India. Met een vals paspoort reisden jullie van Delhi naar Frankrijk, om vandaar door te reizen naar België, waar jullie de 28e van de derde maand 2068 (12/07/2011) asiel aanvroegen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, P. D. (...). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend haalde u zelf nog problemen aan met de Limbuwanpartij in uw geboortedorp. Leden van de Limbuwanpartij kwamen aan uw deur om u te vragen zich bij hen aan te sluiten. Wanneer u weigerde, gingen ze gewoon weg (CGVS I, p. 6). De ernst van de dreiging dient hierdoor dan ook gerelativeerd te worden. Bovendien overstegen deze problemen met de Limbuwanpartij evenmin het lokale niveau waardoor een intern vluchtalternatief a priori niet uit te sluiten valt. U verklaarde immers zelf sinds u in Kathmandu woonde geen persoonlijke problemen te hebben gekend met de Limbuwan (CGVS II, p. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoekende partijen voeren aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissingen genomen door de commissaris-generaal. Zij verwijzen naar de bestreden beslissingen en naar het gegeven dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan het relaas van de verzoekende partijen, gelet op een aantal elementen met betrekking tot de reisweg en de daarbij gebruikte documenten en het gegeven dat de verzoekende partijen slechts persoonlijke vermoedens hebben die niet gestaafd worden door concrete feiten.

In een eerste onderdeel wijzen de verzoekende partijen erop dat de verwerende partij over informatie beschikt dat er zich nog steeds incidenten van discriminatie en mishandeling voordoen in Nepal op grond van afkomst van de verschillende kasten. De stelling van de commissaris-generaal dat de verzoekende partijen zich baseren op persoonlijke vermoedens is dan ook een loutere veronderstelling volgens hen. Zij voeren aan dat de commissaris-generaal zich baseert op een algemene veronderstelling en hieraan een eigen gevolgtrekking koppelt waarbij allerminst duidelijk is op wat het gebaseerd is.

Zij argumenteren dienaangaande dat de commissaris-generaal dit verder dient te onderzoeken en de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden om hierover bijkomend te verrichten gezien de kwetsieuze lacune in de bestreden beslissingen. Zij benadrukken dat het er op lijkt dat de commissaris-generaal geen rekening wil houden met alle door de verzoekende partijen neergelegde documenten en zij zich kost wat kost blijft schuilen achter argumenten die op niets gebaseerd zijn.

Vervolgens citeren zij een onderdeel van de proceduregids van het UNHCR en stellen dat er voorzichtig moet omgegaan worden met het principe van de bewijslast die rust bij de kandidaat vluchteling. Zij voeren aan dat de redenen die de verwerende partij aanhaalt om de verzoekende partijen af te wijzen afbreuk doen aan bovenvermeld principe en derhalve niet in overweging kunnen genomen worden.

De verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar het artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève en citeren het vermelde onderdeel. Daarna verwijzen zij naar rechtsleer dienaangaande en geven dit ook geciteerd weer in hun verzoekschrift.

Zij merken op dat het niet door de commissaris-generaal ernstig wordt betwist dat zij kandidaat vluchtelingen zijn uit Nepal en zij dus een statuut van bescherming als vluchteling zouden kunnen krijgen. De verzoekende partijen voeren aan dat de commissaris-generaal nergens weerlegt waarom zij op grond van deze problemen van discriminatie en geweld op basis van hun etnische afkomst geenszins een statuut van bescherming als vluchteling kunnen krijgen. De commissaris-generaal weerlegt dan ook nergens dat deze problemen zich niet meer zouden voordoen en zij stippen aan dat het UNHCR de

problemen van vervolging op basis van willekeur en discriminatie erkend als vervolgingsfeiten die aanleiding geven tot de vluchtelingenbescherming als blijkt dat de overheid onvoldoende bescherming kan bieden. De bestreden beslissingen zijn volgens de verzoekende partijen niet draagkrachtig gemotiveerd.

Vervolgens merken verzoekers op dat de verwerende partij hier helemaal geen onderzoek naar heeft gevoerd en het *in casu* vast staat dat het zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden is, daar waar de bestreden beslissingen ook kennelijk geen individuele beoordeling maken op basis van hun relaas in het kader van de objectief gekende achtergrondinformatie over Nepal. De bewering van de commissaris-generaal is volgens de verzoekende partijen gebaseerd op een veronderstelling die niet objectief gestaafd is in het kader van de werkelijke situatie in de regio.

Verzoekers besluiten dat het zorgvuldigheidsbeginsel daarom geschonden is.

De verzoekende partijen vragen de Raad om hun te erkennen als vluchteling minstens aan hun de subsidiaire bescherming toe te kennen en om de bestreden beslissingen genomen door de commissaris-generaal te hervormen. In meest ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen de Raad om de bestreden beslissingen te vernietigen en om de dossiers terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op een degelijk onderzoek van de ernst van de concrete situatie van de verzoekende partijen en na te gaan of de huidige situatie in Nepal aanleiding geeft tot het verlenen van subsidiaire bescherming.

2.2. De verzoekende partijen klagen de schending aan van het artikel 62 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) .

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De verzoekende partijen klagen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 12 en 30 maart 2012 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Nepali machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman tijdens het gehoor van 30 maart 2012. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle

relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekende partijen daar zij vooreerst ongeloofwaardige verklaringen aflegden aangaande hun reisweg en de daarbij gebruikte documenten. De commissaris-generaal oordeelde tevens dat verzoeker zijn directe vluchtaanleiding namelijk de problemen met zijn schoonouders niet medegedeeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook de verklaringen van verzoekers met betrekking tot deze problemen zijn niet eensluidend. Betreffende de problemen die verzoeker aanvoert betreffende de Maobadi in zijn geboortedorp stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat hij sinds 2008 geen problemen meer met hen had ook al begaf hij zich geregeld naar zijn geboortedorp. Wat de problemen van verzoekster met de Limbuwanpartij in haar geboortedorp betreft wijst de bestreden beslissing erop dat dit een lokaal probleem is.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal zich enkel beperkt tot een bespreking betreffend de vluchtroute stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en dit argument aldus feitelijke grondslag mist.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Wat betreft de citering van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de

hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verder merkt de Raad op dat waar de verzoekende partijen verwijzen naar het artikel 1 van de Conventie van Genève en aangeven dat zij niet akkoord gaan met de bestreden beslissingen, zij nalaten om hun argumentatie te steunen op basis van concrete elementen. Het loutere feit dat de verzoekende partijen niet akkoord gaan met de bestreden beslissingen is geen dienstig verweer.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij zich baseert op louter veronderstellingen dat zij zich geen problemen riskeren omdat ze slechts persoonlijke vermoedens zouden hebben en geen bewijzen hebben, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen er aan voorbij gaan dat de bewijslast rust bij hen en het niet aan de commissaris-generaal toekomt om de lacunes in de bewijsvoering van de verzoekende partijen op te vullen. De vaststellingen van de commissaris-generaal op basis waarvan de motivering werd gesteund worden geschraagd door de stukken in het administratief dossier.

De verdere argumentatie van de verzoekende partijen bevat aldus geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissingen, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan hen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijven.

Daar waar de verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal geen rekening wil houden met de neergelegde documenten bepalen zij niet nader welke documenten zij zouden neergelegd hebben en bevatten noch het verzoekschrift noch het administratief dossier documenten neergelegd door de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS